

BIERNAT IGNACY (1902-1995)

Urodził się 17 stycznia 1902 roku w Bukownicy w rodzinie chłopskiej. Syn Ignacego i Stanisławy. Do szkoły elementarnej uczęszczał w Sikorzynie. W 1920 roku w obliczu zagrożenia niepodległości państwa zgłosił się jako ochotnik na wojnę bolszewicką. Służył w 17. pułku ułanów. Brał udział m.in. w sierpniowej bitwie na przedpolach Warszawy. Z wojska zwolniony został 27 lutego 1921 roku. Czynną służbę wojskową odbył w 23. pułku ułanów w Wilnie, gdzie ukończył Szkołę Podoficerską w stopniu kaprała. W toku odbywania służby wojskowej w listopadzie 1924 roku zawarł związek małżeński z Marią Majewską z Sikorzyna. Do rezerwy przeniesiony został w 1925 roku. Zamieszkał w Starej Krobi, gdzie prowadził gospodarstwo rolne. 24 sierpnia 1939 roku został zmobilizowany do 7. pułku artylerii ciężkiej w Poznaniu.

Brał udział w wojnie obronnej Polski 1939 roku. Uczestniczył w walkach na szlaku Koło, Kutno, Łęczyca, Bzura, Łowicz, Sochaczew. W rejonie Piotrkowa dostał się do niewoli niemieckiej. Osadzony w Ostrowcu, a następnie umieszczony w szpitalu w Łagiewnikach, z którego został zwolniony w listopadzie 1939 roku, powrócił do Starej Krobi. W czasie okupacji niemieckiej, w listopadzie 1941 roku, wysiedlony został na Brzezcie koło Gostynia do majątku Niemca Jerke, gdzie pracował do końca wojny. Po jej zakończeniu powrócił na własne gospodarstwo w Starej Krobi. Był członkiem ZBoWiD. Pochowany został na cmentarzu w Domachowie 31 grudnia 1995 roku.

Związek Kombatantów Rzeczypospolitej Polskiej i Byłych Więźniów Politycznych Koło Krobia, *Wspomnienia pożegnane Ignacego Biernata*; informacje syna Jana Biernata – zbiory rodzinne; R. Tomaszewski, *Wysilek militarny i materialny mieszkańców ziemi gostyńskiej w walkach o kształt granicy wschodniej II Rzeczypospolitej (1918-1920)*, Gostyń 2002, s. 96.